

N:o 177.

Af friherre **G. Lagerbring**, i anledning af Kongl. Maj:ts proposition om uppgörelse med Stockholms stad angående öfverlåtande på staten af den rätt, staden må ega till vissa delar af Helgeandsholmen.

I proposition n:o 43 af den 22 mars innevarande år, aflemnad till Riksdagen den 3 dennes, redogör Kongl. Maj:t för det »Förslag till uppgörelse mellan å ena sidan staten och å andra sidan Stockholms stad i fråga om öfverlåtande på staten af den rätt, staden må ega till vissa delar af Helgeandsholmen och vidliggande vatten», om hvars godkännande fullmäktige i riksbanken och riksgäldskontoret hos Kongl. Maj:t gjort anhållan, sedan Stockholms stadfullmäktige för sin del biträdt detsamma. Med anledning derutaf föreslår nu Kongl. Maj:t i nämnda proposition Riksdagen att medgifva, »att — för träffande af aftal mellan staten och Stockholms stad i fråga om öfverlåtande på staten af den rätt, staden må ega till vissa delar af Helgeandsholmen och vidliggande vatten i enlighet med ofvan intagna förslag, allenast med det tillägg till punkten c) i berörda förslag, att hvad i samma punkt stadgas beträffande tillbyggnad af bibliotekshuset i Humlegården äfven skall gälla i fråga om upplörande af annan byggnad derstädes — Kongl. Maj:t må ega att till förmån för Stockholms stad afstå från den kronan tillkommande eganderätt till de delar af Karl XIII:s torg och Humlegården, som afses i punkterna a) och b) af ofvannämnda förslag».

Kongl. Maj:t har sålunda för sin del accepterat det af särskilde delegerade från statens och stadens sida uppgjorda, af så väl fullmäktige i riksbanken och riksgäldskontoret å ena sidan som af Stockholms stadfullmäktige å andra sidan godkända förslag, endast med det tillägg, som här ofvan angifves. Detta tillägg må visserligen i och för sig vara af

föga praktisk betydelse för vare sig den ena eller den andra parten, men en särskild betydelse har det dock derutinnan, att frågan på så sätt kastas tillbaka till samma ovissa läge, som den hade, innan förslag till aftal upprättades. Stockholms stadsfullmäktige skola sålunda å nyo få ärendet sig förelagdt för att, sedan detsamma undergått en ny förberedande behandling hos dess underordnade delegationer, sjelfve fatta nytt beslut i frågan — med hvad resultat är naturligtvis omöjligt att på förhand förut säga, lika litet som det låter sig beräkna, hvilka nya villkor och förslag staden å sin sida kan finna sig befogad att framställa. De långvariga förhandlingar och måhända tvister inför domstol, man genom detta aftal å ömse sidor velat undvika, skulle derigenom å nyo kunna ifrågakomma och möjligen blifva den enda slutliga utvägen till frågans lösning, en allt annat än önskvärd påföljd således af ett tillägg, som öfverintendents-embetet sjelft med all sannolikhet ej tillmäter stor betydelse och som väl ej heller för Riksdagen bör vara af något synnerligt värde. Jag vill visserligen icke härmed hafva sagt, att följden af frågans förnyade hänskjutande till Stockholms stad nödvändigt skulle blifva den ofvan af mig antydd, ty för min enskilda del är jag öfvertygad om, att hufvudstadens kommunalstyrelse skulle med all möjlig hänsyn komma att behandla denna fråga, men obestridligt är dock, att tillägg och förändringar från den ena sidan i sig innebära en anledning till motförslag och nya bestämmelser från den andra. Det är därför jag vågar föreslå,

att Riksdagen ville på det sätt bifalla Kongl. Maj:ts ifrågavarande proposition, att det af särskilde delegerade uppgjorda och af Stockholms stadsfullmäktige redan antagna förslaget af Riksdagen godkännes oförändradt.

Stockholm den 17 april 1895.

G. Lagerbring.

I motionens syfte instämmer:

Sixten von Friesen.